

Vždyť žalobkyně nedomáhá se, by tato dávka byla zaplacená jí, nýbrž výběrčímu úřadu, jak zní též rozsudkový výrok.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolání podané jenom z důvodu nesprávného posouzení právního, poněvadž neměly prý býti odmítnuty kompenzační námitky žalovaného, není v právu. Pohledávky 42.000 Kč, 20.000 Kč a 5.000 Kč, jež si osobuje žalovaný proti žalobkyni, nemohou býti uplatněny započtením ani proti pohledávce Moravského zemského výběrčího úřadu na dávce z přírůstku hodnoty 10.776 Kč 15 h, neboť Moravský zemský úřad není dlužníkem žalovaného a započtením mohou býti zrušeny jenom vzájemné pohledávky, ani proti zažalovanému nároku žalobkyně, by žalovaný zaplatil svůj dluh Moravskému zemskému výběrčímu úřadu, poněvadž tento nárok není peněžitou pohledávkou, a ku započtení lze uplatniti jenom pohledávky stejnorodé (§§ 1438, 1440, 1441 obč. zák.). Hmotný zájem žalobkyně na zaplacení dávky žalovaným může býti uspokojen jenom jejím zaplacením. Námitka započtení byla nižšími soudy právem zamítnuta.

Čís. 6796.

Spolkový zákon ze dne 15. listopadu 1867, čís. 134 ř. zák.

Odvolání proti rozpuštění spolku má účinek odkladný. Rozpuštěním přestává osobnost spolku teprve, když se nález stal pravoplatným a nepodléhá již odporu postupem stolic. Do té není důvodu ku zřízení opatrovníka.

(Rozh. ze dne 15. února 1927, R I 1203/26.)

Soud první stolice ustanovil rozpuštěnému spolku opatrovníka. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a uložil prvnímu soudu, by ustanovil opatrovníkem jinou osobu.

Nejvyšší soud k dovolacímu rekursu osoby, již první soud ustanovil opatrovníkem, zrušil napadené usnesení, jakož i řízení u první stolice s usnesením v něm vydaným.

D ů v o d y:

Z listin, které Nejvyšší soud z příčiny tohoto dovolacího rekursu ke spisům opatřil, vysvítá, že rozpuštění spolku, jež vysloveno bylo zemskou politickou správou dle jejího výnosu ze dne 8. dubna 1926, intimovaného spolku výnosem policejního ředitelství v K. ze dne 17. dubna 1926 bylo na odvolání spolku výnosem ministerstva vnitra ze dne 22. listopadu 1926 čís. 66.249/6 jako zákonem neodůvodněné zrušeno. Dle §u 25 spolk. zák. ze dne 15. listopadu 1867 čís. 134 ř. zák. může býti nálezu o rozpuštění spolku odporováno ve lhůtě 60denní odvoláním a z druhého odstavce cit. §u, v němž se praví, že nižší úřady jsou však oprávněny činnost spolku až do pravoplatného rozhodnutí o rozpuštění zastaviti, plyne jasně, že odvolání proti rozpuštění má účinek odkladný a že rozpuštěním jakožto aktem právo ničícím právní osobnost spolku přestává teprve, když nález stal se pravoplatným a nepodléhá již odporu cestou instanční. Nebylo tedy dle tohoto právního stavu správným tvrzení návrhu na zřízení opatrovníka, že odvolání proti roz-

puštění nemá odkladného účinku, v návrhu nebylo též ani tvrzeno, že byla spolku činnost dle §u 25 odst. 2 spolk. zák. zastavena a dosavadním statutárním zástupcům oprávnění za spolek jednati odňato, což nevyplývá ani z předložených listin. Vzhledem k tomu nebylo vůbec podnětu ku zřízení opatrovníka, což platí nyní tím spíše, když dle usnesení bylo rozpuštění spolku nadřízenou správní stolicí zrušeno. Vzhledem k tomu jest řízení v nižších stolicích o onom návrhu zmatečné, tyto zakročovaly ve věci, v níž dle zákona ještě zakročiti oprávněny nebyly (§ 1 nesp. říz.) a bylo z tohoto důvodu k dovolacímu rekursu napadené usnesení i řízení v první stolicí v této věci provedené zrušiti.

Čís. 6797.

Úmluva mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem, podle níž zaměstnanec (závodvedoucí) přejímá zodpovědnost za veškeré škody, které by vzešly zaměstnavateli jeho disposicemi jakéhokoliv druhu, zavazuje, vztahujíc se pouze na škody zaviněné, k náhradě škody. Na základě takové úmluvy uzavřená další úmluva, že zaměstnavatel jest oprávněn činiti srážky ze služného zaměstnancova, nepřičí se dobrým mravům.

(Rozh. ze dne 15. února 1927, Rv I 1068/26.)

Žalobce byl zaměstnancem žalovaného. Byv žalovaným ze služby propuštěn, domáhal se na něm zaplacení služebních požitků. Žalovaný namítl proti žalobnímu nároku vzájemné pohledávky na náhradu škody, ježto žalobce se služební smlouvou zavázal, že ručí za veškeré škody nesprávnými disposicemi žalovanému způsobené. **P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e** uznal podle žaloby a neuznal uplatňované pohledávky po právu. **O d v o l a c í s o u d** napadený rozsudek potvrdil a uvedl ku konci d ů v o d ů: Co se týče potvrzení ze dne 10. října 1921, jímž se žalobce zavázal žalovanému, že mu nahradí způsobené škody, vzal první soudce na základě výpovědi žalobce jako strany zjištěno, že žalobce prohlášení to podepsal z toho důvodu, že byl v peněžní tísní, a že bylo podepsání onoho závazku učiněno podmínkou vyplacení peníze žalovaným žalobci dlužného. Toto skutkové zjištění v odvolání napadeno nebylo a jest dle §u 498 c. ř. s. pro odvolací soud závazným. Ujednání takové však nejen jest protizákonné, neboť nárok žalobce na vyplacení služného byl pohledávkou splatnou a likvidní, kdežto nároky žalovaného proti žalobci na náhradu škody byly nezjištěné, nelikvidní a nesplacené, takže mezi pohledávkami takovými jest dle §u 1439 obč. zák. započtení nepřípustným, nýbrž ujednání to přičí se také dobrým mravům, jelikož by zaměstnance vydávalo úplně libovůli zaměstnavatele a ujednání to bylo uzavřeno žalobcem toliko následkem jeho peněžní tísně a jest proto dle §u 879 obč. zák. neplatné.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Nesprávné právní posouzení věci (§ 503 čís. 4 c. ř. s.) spatřuje dovolatel v tom, že písemné ujednání ze dne 7. července 1921 a ze dne 10. října 1921 bylo prohlášeno, pokud obsahuje závazek žalobcův nahra-